

„Někdo v noci ukradl celý náš zlatý poklad.“

„Co to říkáte, Tore. Někdo ukradl celý... No jo, ale vždyť to stejně byla jenom jedna zlatá cihla. Máte pojištění proti vloupání?“

„Ano, ale...“

„Doufám, že ne s příliš vysokou spoluúčastí.“

„To ne, ale...“

„V tom případě si myslím, že byste to měl ohlásit na policii, a ne mě tady obtěžovat uprostřed sportovního zpravodajství.“

„Ne, ne, to přece nemůžeme. Vždyť by vypukla panika.“

„Jaká panika?“

„Ekonomická panika.“

Král si zamyšleně položil ukazováček na bradu.

„Hm. Myslím, že si vzpomínám. Ten den, co jsme v královské škole probírali ekonomii, jsem zrovna chytil rýmu.“

„Aha,“ odtušil ředitel. „Ale je to prostě tak, že lidé musí věřit, že si můžou všechny peníze, které tiskneme, vyměnit za zlato z trezoru Norské národní banky. Když se dozvedí, že tam žádné zlato není, zpanikaří, pokusí se peníze vyměnit a – ejhle – norská koruna nebude mít cenu haléře a budeme chudí jako kostelní myši.“

„Až tak hrozné to snad nebude. Jak moc chudí bychom byli?“

„Co tím myslíte?“

„Být chudí jako Švédsko je sice zlé, ale

nebudeme se tady o tom, že bychom byli tak chudí jako třeba východní Rakousko, že ne?“

„Východní Rakousko?“

„Ano. Jistě, západní Rakousko je na vzestupu, ale slyšel jsem, že mnoho rodin v těch nejhůře postižených oblastech východního Rakouska si nemůže pořídit ani extra auto manželce na nákupy, a nemá jí dokonce ani na chatu na horách. A mnozí musí pracovat minimálně osm hodin denně, aby měli na dovolenou v Thajsku.“

„Obávám se, že bychom byli ještě chudší, Vaše Veličenstvo.“

„Co? Jak asi chudí, dejte mi nějaký příklad.“

„Ehm... Rotten Ham?“

„Dobrotivý božíčku!“ odhodil král stranou peřinu, vyskočil z postele a vklouzl nohama do papučí s hermelínovou kožešinkou. „Okamžitá opatření! Svolejte armádu! Zvyšte úroky! Zákaz vycházení! Co můžeme dělat?“

„Můžeme... ehm tu zlatou cihlu najít. Do příštího pondělí. To přijedou ze Světové banky na každoroční inspekci, a jestli tam cihla nebude, provalí se to a jsme odepsaní.“

Král odpochoval ke dveřím, otevřel a zakřičel: „Vakcíny proti prasečí chřipce! Uzavřete horské průsmyky! Povolte tajnou službu!“

„My máme tajnou službu?“ pípнул opatrně ředitel za jeho zády.

„To vám bohužel nemůžu říct, Tore,“ odpověděl mu král, přešel k oknu a podíval se na Oslo. Musel konstatovat, že lidé chodí po ulicích jako obvykle a zatím to nevypadá, že by někdo něco tušil. „Ale jestli tajnou službu máme, tak ji povolám a vy budete u toho, abyste objasnil situaci. Rozumíte? Dobrý božíčku. Rotten Ham a východní Rakousko...“

Šest minut po jedenácté hodině stáli v králově pracovně strnule v pozoru dvě postavy, obě oděné do šedých kabátů s výhruzně zvednutými límci a s tmavými brýlemi na očích, což jim dodávalo obzvláště tajný výraz. Tak tajný, že kdybyste je zahlédli na ulici, určitě byste si pomysleli, že tyhle dva by člověk klidně mohl požádat o nějakou tu tajnou službičku. Trochu taky proto, že jim zpod kabátu vykukovaly lampasy na kalhotách, ale hlavně proto, že měli na hlavách černé klobouky s velkými chocholy z pštrosích per, jaké nosí gardisté. A to mohlo znamenat jediné: že patří k Tajné službě hradní gardy.

„Můžete si dát pohov,“ oslovil je bankovní ředitel Tor. „Král nepřijde, dokud se nenasnídá.“

Dva muži se okamžitě uvolnili a začali si kroutit kníry.

„Předpokládám, že jste od Tajné služby hradní gardy,“ pronesl ředitel.

„A jak jste na to přišel?“ zeptal se ten s knírem zakrouceným jako řídítko a podezřívavě si ředitele prohlížel.